

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **DD pulsegroup s.r.o.**, IČ: 29218829
sídlem Na Rádku 29/29, 690 02 Břeclav
zastoupena advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2017, č. j. JMK 180668/2017, sp. zn. S-JMK 61820/2016/OD/Ib,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 21. 12. 2017, č. j. JMK 180668/2017, sp. zn. S-JMK 61820/2016/OD/Ib, **se ruší** a věc **se vrací žalovanému** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč k rukám jejího zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně brojila žalobou podanou u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) proti napadenému rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odbor dopravy (dále též „prvostupňový správní orgán“), ze dne 23. 3. 2016, č. j. OSDD/69993/2015-7 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla (dříve správní delikt provozovatele) podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měla dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla r. z.: X. v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 26. 10. 2015 v 07:37 hod. v Židlochovicích, na ul. Nádražní 733, neustanovený řidič předmětného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou, v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 62 km/h, resp. 59 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h, viz evropská směrnice č. 75/443/EHS a zákon č. 505/1990 Sb. o metrologii). Tím došlo k porušení ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a ke spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.
3. Za spáchání daného přestupku byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí žalobní argumentace

4. V žalobě bylo namítáno, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nesrozumitelný. Nesrozumitelnost výroku žalobkyně spatřovala v tom, že byla uznána vinnou z jiného správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a zároveň z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Žalobkyně dále spatřovala nesrozumitelnost výroku v tom, že jím nebyla uznána vinnou ze správního deliktu a z výroku se tak nepodávalo, kdo správní delikt spáchala. Nesrozumitelnost výroku spatřovala žalobkyně konečně i v tom, že neobsahoval údaj o konkrétním ustanovení právního předpisu, které mělo být porušeno. V této souvislosti uvedla, že odkaz na jednání v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu se jeví jako nedostatečný, neboť toto ustanovení disponuje pěti odstavci a není zřejmé, která povinnost byla porušena.
5. Žalobkyně dále namítala, že se správní orgány dostatečně nezabývaly tím, zda bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem. Z prvostupňového a napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakými znaky musí dané zařízení disponovat, aby mohlo být považováno za „automat“. Stejně tak v tomto ohledu nebylo provedeno žádné dokazování a ani nebylo konstatováno, jakým rychloměrem byla rychlost měřena.
6. Žalobkyně byla navíc uznána vinnou ze spáchání správního deliktu, který jako typ protiprávního jednání již neexistuje, neboť je považován za přestupek podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový řád“). Jedná se o dva různé typy protiprávního jednání, které nelze navzájem zaměňovat.
7. Žalobkyně dále zpochybnila počátek účinnosti zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky, když s poukazem na právní úpravu nabývání účinnosti právních předpisů tvrdila, že nemohl nabýt účinnosti dne 1. 7. 2017, ale až dne 13. 7. 2017. V důsledku tohoto pozdějšího nabytí účinnosti daného zákona pak v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 bylo znakovým přestupkem fyzické osoby nepodnikající podle ust. § 125f zákona o silničním provozu zavinění. Vzhledem k tomu, že tato úprava byla pro žalobkyni prospěšná, tak na základě zásady retroaktivity *in mitius* měla být na její jednání aplikována.
8. Žalobkyně rovněž brojila proti tomu, že výrok rozhodnutí o přestupku neobsahoval přesné právní ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o sankci. Podle žalované tak nelze

přezkoumat, zda bylo možné uložit daný druh trestu a zda sankci bylo možné uložit ve stanovené výši.

9. Stejně tak žalobkyně namítala, že právní orgány vůbec nezvážily, zda nebyly naplněny podmínky pro mimořádné snížení výměry uložené pokuty podle ust. § 44 přestupkového řádu.
10. K tomu žalobkyně rovněž zpochybnila samotnou existenci svoji přestupkové odpovědnosti s tím, že odpovědnost za přestupek provozovatele vozidla již zanikla, a to v důsledku nutnosti použití příznivější právní úpravy obsažené v přestupkovém řádu. Podle názoru žalobkyně nelze v tomto směru argumentovat právní úpravou obsaženou v ust. § 112 odst. 2 přestupkového řádu, neboť je v rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.
11. Měření rychlosti navíc proběhlo v úseku, který nebyl za tímto účelem vyznačen speciálním dopravním značením začátku a konce daného způsobu měření rychlosti. V důsledku toho nebyl řidič vozidla nijak informován o tom, že v daném místě je měřena rychlost automatizovaným technickým prostředkem, přičemž tyto skutečnosti nejsou dohledatelné ani na internetu. Pořizování obrazových záznamů vozidel porušuje právo na ochranu osobních údajů řidičů. Důkaz fotografiemi je tak důkazem získaným v rozporu s právem a jako takový je nepřipustný.
12. Výkonná moc rovněž uměle a účelově přenáší odpovědnost a trest na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla, když neumí nebo nechce odsoudit a potrestat skutečného pachatele. Presumpce odpovědnosti provozovatele vozidla zakotvená v ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je protiústavní.
13. Prvostupňový správní orgán dále porušil ust. § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, resp. ust. § 88 přestupkového řádu, když o dvou správních deliktech žalobkyně, konkrétně jednání ze dne 26. 10. 2015 a jednání ze dne 20. 4. 2016, nevedl společné řízení.
14. Z těchto důvodů žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
15. Současně žalobkyně spolu s právním zástupcem vyslovili nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

16. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 3. 5. 2018, doručeném krajskému soudu dne 9. 5. 2018, uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Pokud jde o námitku nesrozumitelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí, pak uvedení, že došlo ke spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a následné upřesnění, že v daném případě se jednalo o správní delikt provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Výrok rozhodnutí obsahuje konstatování viny i bez použití slovního obratu „je vinný“. Uvedení odkazu na ust. § 10 zákona o silničním provozu bez uvedení konkrétního odstavce je dle ustálené judikatury dostačující.
17. Co se týče způsobu měření rychlosti, ze spisové dokumentace jasně vyplývá, že použitý rychloměr je automatizovaným prostředkem bez obsluhy.
18. Ve vztahu k namítané neexistenci spáchaného správního deliktu žalovaný dále poukázal na to, že přestupkový řád vedl pouze ke změně terminologie.
19. Námitku zpochybňující den nabytí účinnosti zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky, pak žalovaný označil za nedůvodnou a účelovou.

20. Rovněž námitku týkající se neuvedení právního ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o sankci, označil za obstrukční a účelovou. Sankce byla uložena dle právní úpravy v době spáchání správního deliktu, a to podle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu.
21. Dle žalovaného nemá správní orgán v souladu s judikaturou v rámci odůvodnění rozhodnutí povinnost sdělovat, že neshledal důvody pro mimořádné snížení sankce a žalobkyně ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a ani v žalobě žádné konkrétní důvody neuvedla.
22. S poukazem na ust. § 112 odst. 2 přestupkového řádu žalovaný uvedl, že zánik odpovědnosti za správní delikt se řídil lhůtami podle dosavadních právních předpisů. Správní orgány nemohou sami iniciovat incidenční přezkum ústavní konformity. Jsou vázány zákonem, který aplikují.
23. Žalovaný dále uvedl, že podle ust. § 79 zákona o silničním provozu není označení začátku a konce měření podmínkou provedení měření. Dále uvedl, že fotografie nejsou důkazem získaným v rozporu s právem.
24. Z ustálené judikatury podle žalovaného plyne, že povinnosti stanovené provozovateli vozidla v ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nejsou v rozporu s ústavním pořádkem.
25. Co se týče nevedení společného řízení, žalovaný uvedl, že žalobkyně tuto námitku v odvolání neuplatnila. Ze spisového materiálu, ze kterého žalovaný vycházel a který měl k dispozici, nemůže být porušení ustanovení 125g odst. 2 zákona o silničním provozu znatelné.
26. Z uvedených důvodů žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

27. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
28. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
29. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání. (účastníci řízení současně vyslovili souhlas s rozhodnutím věci bez jednání).
30. Žaloba **je důvodná**.
31. Žalobkyně v žalobě sdružila větší množství námitek, kterými z různých důvodů brojila proti nezákonnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Jedna z těchto námitek byla založena na tvrzeném zániku odpovědnosti za přestupek vlivem uplynutí zákonem stanovené lhůty k jeho projednání, a to v důsledku nutnosti aplikovat novou a pro žalobkyni příznivější právní úpravu ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Krajský soud se proto v kontextu argumentace žalobkyně nejprve zabýval tím, zda vůči němu mohla být odpovědnost za přestupek provozovatele vozidla uplatněna.
32. V době spáchání přestupku bylo v ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu stanoveno, že: *„Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezhájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“* V pátém odstavci téhož zákona bylo dále uvedeno, že: *„Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby^{38o} nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.“*
33. V průběhu správního řízení došlo dne 1. 7. 2017 k nabytí účinnosti zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jako „přestupkový řád“), který zavedl nová

pravidla ohledně délky a běhu promlčecích dob, jejichž uplynutí má za následek zánik odpovědnosti za přestupek (dříve také jiný správní delikt).

34. Podle ust. § 30 písm. a) přestupkového řádu: „*Promlčecí doba činí 1 rok.*“
35. Podle ust. § 31 odst. 1 téhož zákona platí, že: „*Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.*“
36. Podle ust. § 32 odst. 2 téhož zákona: „*Promlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.*“
37. V ust. § 112 odst. 1 přestupkového řádu je dále stanoveno, že: „*Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.*“
38. V době svého přijetí přestupkový řád obsahoval rovněž ust. § 112 odst. 2, ve kterém bylo uvedeno, že: „*Ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiné správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*“
39. Následně ovšem došlo k vydání nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, publikován pod č. 54/2020 Sb. (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz>), kterým bylo rozhodnuto o zrušení první věty ust. § 112 odst. 2 přestupkového řádu, neboť toto ustanovení bylo shledáno za protiústavní. Ústavní soud v citovaném nálezu mj. uvedl, že zbývající část daného ustanovení je i po zásahu Ústavního soudu třeba chápat v původním významu zrušené věty první, tedy že se jedná o lhůty pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůty pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt.
40. Poté však došlo k další změně právní úpravy intertemporálních pravidel zákona o přestupcích, neboť byl vydán nálezh Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, publikován pod č. 325/2020 Sb., kterým byla zrušena také druhá věta výše uvedeného ust. § 112 odst. 2 přestupkového řádu. V rámci odůvodnění daného nálezu Ústavní soud konstatoval, že čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod je třeba aplikovat ke všem součástem trestnosti, pod které spadá také právní úprava běhu promlčecích dob stanovených zákonem k zániku odpovědnosti za přestupek.
41. Při posouzení, zda je pozdější právní úprava pro pachatele příznivější, je podle právního názoru Ústavního soudu nezbytné zohlednit celkový výsledek takového postupu z hlediska trestnosti, a to s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem případu. K porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny základních práv a svobod dojde také za předpokladu, pokud by pachatel byl potrestán za spáchání přestupku přesto, že by odpovědnost za přestupek podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, tedy že přestupek by za užití nové právní úpravy byl již promlčen.
42. Krajský soud je toho názoru, že výše uvedené právní názory Ústavního soudu je nutné aplikovat také v nyní projednávané věci, a to s odkazem na ust. § 112 odst. 1 přestupkového řádu.
43. Ke spáchání přestupku došlo dne 26. 10. 2015, přičemž prvostupňový správní orgán vydal příkaz mající za následek zahájení řízení o správním deliktu (dnes přestupku) provozovatele vozidla dne

14. 1. 2016 (doručen dne 15. 1. 2016), v důsledku čehož došlo k přerušení běhu promlčecí doby a počátku běhu nové promlčecí doby v délce 1 roku. K vydání rozhodnutí o přestupku, jímž byla žalobkyně uznána vinnou, došlo dne 23. 3. 2016, v důsledku čehož opětovně došlo k přerušení běhu promlčecí doby a počátku běhu nové promlčecí doby v délce 1 roku. K vydání druhostupňového rozhodnutí došlo až dne 21. 12. 2017 s nabytím právní moci dne 22. 12. 2017, tedy až po uplynutí zákonem stanovené promlčecí doby [ust. § 30 písm. a) ve spojení s ust. § 32 odst. 2 přestupkového řádu]. Jakkoliv bylo řízení zahájeno v době platnosti a účinnosti „staré“ právní úpravy o odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla, napadené rozhodnutí bylo vydáno již za účinnosti nové právní úpravy, kterou shledal krajský soud za celkově příznivější pro žalobkyni (podle dřívější právní úpravy účinné v době spáchání předmětného deliktu zanikala odpovědnost za správní delikt teprve v případě, že o něm správní orgán nezahájil řízení do 2 let, co se o něm dozvěděl, nejpozději do 4 let od jeho spáchání; podle této právní úpravy by ještě nedošlo k zániku odpovědnosti žalobkyně za správní delikt).

44. Na základě výše uvedeného lze dospět k závěru, že odpovědnost žalobkyně za přestupek zanikla dříve, než bylo ve věci pravomocně rozhodnuto (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010 – 89; dostupný na www.nssoud.cz), protože bylo napadené rozhodnutí vydáno v rozporu se zákonem. Tyto závěry jsou zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2020, č. j. 5 As 92/2019-39). Krajskému soudu tak nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit.
45. Zbývajících žalobními námitkami se již zdejší soud nezabýval, neboť by jejich vypořádání bylo nadbytečné.
46. K žalobkyní požadované anonymizaci rozhodnutí ve věci a jeho nezveřejňování na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu pak krajský soud dodává, že se jedná o běžnou součást žalobních námitek podávaných výše uvedeným právním zástupcem, přičemž Nejvyšším správním soudem bylo opakovaně judikováno, že anonymizace účastníků řízení je dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud k tomu dodává, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.
47. V této souvislosti lze podpůrně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019-38, ve kterém bylo uvedeno, že: „*K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného, jakož i meritorních rozhodnutí na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlášení uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlášení rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 - 42). Navíc advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 As 5/2012 - 29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, ve kterém konstatoval, že „pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“.*“

V. Závěr a náklady řízení

48. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, krajský soud shledal žalobní námitku týkající se zániku odpovědnosti za přestupek vlivem uplynutí promlčecí doby stanovené zákonem jako důvodnou a nezbylo mu tak, než napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V této souvislosti krajský soud žalovanému ukládá, aby v navazujícím řízení rozhodl v souladu se správním řádem tak, že se prvostupňové rozhodnutí ve věci přestupku provozovatele vozidla podle § 86 odst. 1 písm. h) ve spojení s § 112 odst. 1 přestupkového řádu ruší a řízení se zastavuje, protože zákonem stanovená lhůta k projednání přestupku uplynula.
49. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měla žalobkyně plný úspěch ve věci, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobkyni vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále za právní zastoupení. Právní zastoupení žalobkyně advokátem v tomto řízení představují 2 úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby) po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobkyně krajskému soudu nedoložil, že je plátcem DPH, nezvýšil krajský soud náhradu odměny za právní zastoupení o částku připadající na tuto daň. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobkyni nahradit na nákladech řízení částku 9 800 Kč, a to k rukám jejího advokáta do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. listopadu 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.